

Rožmarin in lovor.

Poleg lovora je rasel v vsi svoji krasoti rožmarin. Nekoč se lovor obrne k rožmarinu in mu začne govoriti ponosno: „Kako majhen in neznamen si ti poleg mene! Poglej vendar moj veličastni venec. Moje listje krasi čelo junaka, ki je premagal sovražnika in podjarnil celo kraljestvo.“

„Toda tvoji listi so tudi omadeževani s krvjo narodov,“ odgovori ponižni rožmarin. „Toda venec, spleten iz mojih vejic, krasi glave čistih devic in mladeničev, ki so premagali sovražnike svojih duš. Če so torej tvoje vejice znamenje zmage nad drugimi, so moje vejice znamenje zmage nad samimseboj!“

Lovor: „Srečni so oni, ki so zaslužili moj venec. Svet jih občuduje in spoštuje.“

Rožmarin: „Ter jih gleda s strahom, boječ se njih jezè. Izvoljenci pa, ki jih venčam jaz, uživajo prijateljstvo drugih in vse jih ljubi.“

Lovor: „Kogar krasi venec, spleten iz mojih vejic, je tudi ljubljenec ljudi. Vse mu prepeva slavo.“

Rožmarin: „Toda med tem slavospevom jih mnogo joka in obupuje v bedi. Moj venec pa je znamenje miru in zadovoljnosti.“

Lovor: „Imena mož, ki jih venčam jaz, vklesavajo v marmor in njihovo truplo pokopljejo v dragocene grobove.“

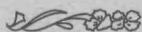
Rožmarin: „Ki jih zob časa polagoma ogloda in uniči. Nasprotno pa ostanejo imena junakov, ki jih venčam jaz, zapisana v knjigi življenja.“

Lovor: „Možje, ki jih venčam jaz, dobijo večkrat za svoja dela visoka odlikovanja, celo kronajo jih.“

Rožmarin: „A vsa njihova odlikovanja veljajo samo za ta svet; krono celó večkrat v svojem kratkem življenju — izgube. Toda rod izvoljenih, ki ga krasi moje vejice, dobi neminljivo krono; ta ga čaka v nebesih pri Bogu.“

Tedaj lovor utihne. Spoznal je resničnost besed, ki jih je govoril rožmarin in uklonil je svojo ponosno glavo ...

Priredil Saturnin.

Krokar.

(Basen.)

V pozni jeseni je našel krokar oreh. Vesel in, da bi se ž njim pobahal, vzleti visoko v zrak in se tam igra z orehom, izpušča ga proti zemlji in prestrežaje ga zopet v kljun.

Enkrat pa se prepozno zažene za orehom in oreh pade na zemljo med gosto grmičje, kjer ga ni bilo več najti.

„Sedaj smo pa zopet vsi enaki!“ je zakrokal eden sodrugov.

Zvonimir Maslè.

